

Anh Yêu Ai

Nguyễn Thị Thanh Dương

Không biết tình cờ hay cố ý anh Phượng gặp tôi ngay đầu hẻm khi tôi đi học về, anh chặn xe đạp tôi lại, hỏi:

– Em Bông, chiều nay đi ăn chè với anh không?

Bất ngờ quá tôi bối rối và ăn nói... vô duyên như thường lệ:

– Chè... gì anh?

Nghĩ tôi là con nhỏ ham ăn chắc, anh liệt kê một mớ chè hấp dẫn:

– Chè đậu xanh bột khoai nước dừa đường cát trắng, chè sương sa hột lựu, chè trôi nước, chè...

Tôi cản lại:

– Anh khỏi kể, em ăn hàng bấy lâu nay có bao nhiêu loại chè em biết hết rồi, nhưng...

– Anh năn nỉ mà, lâu lâu anh mới về phép thăm ...

Tôi hồi hộp, vô duyên lần nữa, cướp lời anh:

– Thăm gì hả anh?

– Thăm nhà và thăm xóm mình chứ còn gì nữa. Anh nhớ mấy gánh chè trên chợ Hạnh Thông Tây...

May quá tôi cũng nói được một câu... bình thường:

– Để em suy nghĩ, trả lời anh sau.

Anh tự tin để sợ:

– Anh cứ đợi em ở mấy gánh chè trên chợ lúc 7 giờ chiều nha.

Tôi đạp xe về nhà với cõi lòng lằng lằng.

Chẳng biết từ lúc nào tôi đã thương mến thăm anh Phượng hàng xóm, anh hơn tôi 5 tuổi, hát hay đàn giỏi, thỉnh thoảng buổi tối anh ngồi trước cửa nhà đàn hát, tiếng hát ngọt ngào của anh đã rót vào trái tim 16 tuổi trắng tròn của tôi những tình cảm băng khuâng. Anh đi lính, xóm vắng anh, vắng cả những đêm khuya tiếng hát tiếng đàn. Hôm nay anh về phép gặp tôi và rủ đi ăn chè có... tình ý gì đây? Trước giờ anh có để ý gì đến tôi đâu, hay là bây giờ anh đã... chuyển hướng yêu tôi? Tôi muốn đi ăn chè với anh lắm, tôi tưởng tượng anh Phượng và tôi hẹn hò cùng sánh vai từ nhà đi bộ lên chợ Hạnh Thông Tây, anh sẽ nói gì với tôi nhỉ? Và cuộc ăn chè để chúng tôi được dịp tâm tình? Nhưng tôi chưa biết sẽ đi bằng cách nào, ở nhà tôi vẫn phải kè kè trông em, bé em, lầy lý do gì nói với mẹ để rời khỏi nhà cả tiếng đồng hồ. Tôi muốn hỏi ý kiến nhỏ bạn thân cùng xóm Bích Hợp, điều gì nó cũng giúp tôi tìm ra đáp số nhưng điều này thì không thể vì Bích Hợp hình như cũng có cảm tình với anh Phượng. Có những khi Bích Hợp sang nhà tôi chơi nói chuyện đến khuya, hai đứa đang ríu rít cùng... im bật khi vắng nghe tiếng hát anh Phượng hàng xóm vọng sang. Bích Hợp đã mơ màng:

– Anh ấy hát hay quá..

Nếu anh Phượng yêu tôi Bích Hợp sẽ buồn biết bao!

Tôi ăn cơm xong định sang nhà Bích Hợp thì nó đã sang nhà tôi, nét mặt nó có vẻ bồn chồn lạ lắm. Tôi chẳng dám mở lời nói chuyện của mình thì Bích Hợp nói trước:

– Bông nè...anh Phượng rủ tao chiều mai đi ăn chè trên chợ Hạnh Thông Tây, tao chưa biết trả lời sao nên hỏi ý kiến mày.

Tôi giật mình, khai luôn:

– Anh Phượng cũng rủ tao chiều nay đi ăn chè, tao cũng chẳng biết trả lời sao.

Thì ra anh rủ cả hai đứa nhưng mỗi đứa một buổi chiều khác nhau. Nghe xong Bích Hợp thoáng thất vọng và phân vân:

– Vậy thì giữa hai đứa mình, anh ấy... yêu ai? mình phải ba mặt một lời hỏi cho ra lẽ không để anh bắt cả hai tay.

Thì ra Bích Hợp cũng yêu thăm anh Phượng nhiều chẳng kém gì tôi. Tôi đồng tình:

– Anh Phượng phải chọn một trong hai và tình bạn chúng mình vẫn không thay đổi nha.

– Ừ, sòng phẳng và rõ ràng. Tao thề thà hy sinh tình yêu chứ không hy sinh tình bạn.

Tôi cảm động:

– Tao cũng thề tình bạn là trên hết.

Hai đứa bàn nhau không đi ăn chè với anh, cho anh chờ mỗi mồn và ăn chè một mình, đáng đời về cái tội dám yêu hai đứa tôi cùng một lúc dù anh biết chúng tôi chơi thân nhau như thế nào rồi.

Chiều hôm sau tôi và Bích Hợp lượn qua lượn lại trước cửa nhà anh, mong gặp anh để hỏi vụ anh mời đi ăn chè, để bắt anh xác nhận anh yêu ai nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Thế rồi anh Phượng trở về đơn vị

hồi nào chúng tôi không hay. Chắc anh ra đi với cõi lòng tan nát vì cùng một lúc bị hai đứa chúng tôi đối xử phũ phàng?

...

Cuối năm vào dịp Giáng Sinh anh Phượng lại về phép thăm nhà, chàng lính chiến dáng to cao uy nghi trong quân phục thoáng qua nhà làm tôi lại bằng khuôn xao xuyến. Bích Hợp sang nhà tôi rộn rã báo tin:

– Anh ấy đã về.

Nghe giọng nói reo vui và đôi mắt Bích Hợp long lanh tôi bỗng chạnh buồn. Bích Hợp đã chờ mong anh như tôi đã chờ mong.

– Không biết anh Phượng có rủ mình ăn chè nữa không nhỉ?

Bích Hợp cương quyết:

– Dù thế nào chúng mình cũng phải gặp anh ấy, bắt anh phải trả lời câu hỏi mà anh còn nợ mình: Anh yêu ai?

Tin anh Phượng đưa người yêu về ra mắt mẹ anh đã lan truyền trong xóm, cô này theo đạo Thiên Chúa trong khi gia đình anh đạo Phật, mẹ anh không hài lòng. Tôi và Bích Hợp nghe tin này cả hai đứa đều ngạc nhiên và buồn ỉ ề. Buồn là buồn cho anh, chắc anh thất tình hai đứa tôi nên đành lòng tìm người yêu khác dù bất đồng tôn giáo, dù làm mẹ anh buồn phiền.

Hai đứa quyết chí gặp anh, không để anh âm thầm ôm khổ đau trở về đơn vị như lần trước nữa. Tôi và Bích Hợp loanh quanh ở đầu ngõ nhà anh, canh chừng nếu anh bước ra khỏi nhà sẽ không thoát khỏi chúng tôi. Dĩ nhiên là chúng tôi toại nguyện, vừa thấy anh Phượng đi tới chúng tôi đã nhào theo rồi rít gọi:

– Anh Phượng ơi... Anh Phượng...!

Anh dừng chân ỡm ờ:

– Hai đứa muốn rủ anh đi ăn chè hả?

Bích Hợp lanh chanh vào đề ngay:

– Tụi em phục kích anh ở đây để hỏi tội anh mời riêng rẽ từng đứa em đi ăn chè mấy tháng trước đó.

Tôi vô duyên tiếp lời bạn:

– Anh mời em đi ăn chè là anh yêu em sao còn mời Bích Hợp đi ăn chè?

Anh kêu lên:

– Ủa... ủa...

Bích Hợp sốt ruột cướp lời anh:

– Ủa... ủa cái gì. Vậy thì anh yêu ai? Đừng có nói là anh yêu cả hai đứa em nha.

– Ủa... ủa...

Đến lượt tôi cắt ngang không cho anh nói hết câu:

– Thôi anh đừng có “ủa..ủa” nữa, bọn em hiểu rõ lòng dạ anh rồi.

Anh mở to mắt nhìn hai đứa tôi và không nhịn được cười:

– Ủa, ủa bộ cứ rủ đi ăn chè là yêu hả? Nghe nè hai đứa, anh đi lính xa nhà, xa bao kỷ niệm, anh nhớ những gánh chè trên chợ Hạnh Thông Tây xóm mình và muốn rủ người đi ăn cùng cho vui, anh mời riêng em Bông, rồi mời riêng em Bích Hợp là anh muốn... thử lòng hai cô bé chơi thân với nhau gần bó nhau không rời sẽ phản ứng thế nào. Kết quả anh đã biết rồi, hai cô bé cho anh “leo cây” và tình bạn vẫn bền vững. Chúc mừng hai em...Thôi anh có chuyện bận, anh đi đây.

Hai đứa tôi ngẩn ngơ nhìn nhau không nói nên lời. Chập tối, mẹ sai tôi đi tìm đứa em 5 tuổi đang chơi nhà hàng xóm. Thấy em đứng trước cửa nhà anh Phượng tôi liền đến gọi nó về. Nhưng vừa đến sát cửa thì tôi nghe có tiếng cãi cọ, là tiếng mẹ anh Phượng chì chiết:

– Con về phép chọn dịp lễ Giáng Sinh để đi lễ nhà thờ với người yêu. Con mê nó đến thế cơ à..!!!!

– Chúng con yêu nhau cả năm nay rồi mẹ, cô ấy ngoan hiền lắm..

Mẹ anh vẫn to tiếng:

– Nhưng mẹ không thích người khác tôn giáo. Xóm mình thiếu gì con gái cũng ngoan cũng hiền. Thí dụ như con Bông, con Bích Hợp đấy... Mẹ thấy con hay chuyện trò vui vẻ với chúng nó lắm mà sao con không chọn? Tiếng anh Phượng dứt khoát:

– Hai con nhỏ này con coi như em út trong nhà mẹ ơi, một đứa thì xớn xác vô duyên một đứa thì lanh chanh hóng hót, yêu sao được? Con nói chuyện với hai đứa là vì thường tình hàng xóm láng giềng thôi.

Nghe tới đây tôi tự ái chịu hết nổi vội bế thốc đứa em về cho nhanh, không thèm nghe lén nữa. Vụ anh Phượng rủ tôi và Bích Hợp đi ăn chè, anh chỉ đùa cợt cho vui vậy mà suốt mấy tháng trời hai đứa tôi cùng ôm mộng, hí hửng... tưởng bỏ anh ấy yêu mình.

Nhưng tôi và Bích Hợp bỗng... vui mừng sung sướng khi anh chẳng yêu ai Bông và Bích Hợp, vì nếu anh yêu một trong hai đứa biết đâu tình bạn chúng tôi sẽ vỡ đi...?

NTTD